

[Valdemar Sørensen.]

tidbestemte Lovgivning, det ærede Medlem Hr. Elgaard sagde nej til at fortsætte med i 1931.

Jeg kan paa Grundlag af det ærede Medlems Opfattelse forstaa, at man derefter afviser en videre Forhandling om Lovforslaget om Leje, men hvad jeg ikke kan forstaa, er, at det ærede Medlem nu igen henviser til sit Ønske om at faa tilbagevist til det af Indenrigsministeren i sin Tid nedsatte Huslejeudvalg den Opgave at prøve at enes om en Kontrakt. Det er ogsaa gaaet forbi det ærede Medlems Bevidsthed, at jeg ved første Behandling udtrykkelig sagde, at denne Enighed kunde ikke opnaas i Udvalget, at saaledes som Resultatet var blevet, med de Artigheder, man fra begge Sider havde udvekslet, laa det saadan, at nogen Forhandling om en Normalkontrakt, indeholdende bestemte, positive, ufravigelige Regler, ikke var til at faa, fordi Grundejerne overhovedet ikke vilde være med til noget saadant. Naar nu det ærede Medlem Hr. Elgaard paa ny fremkommer med Ønsket om at faa Forslaget vist tilbage til Huslejeudvalget med den Opgave, at det igen skal tage Kontraktspørgsmaalet op, maa jeg for mit og mit Partis Vedkommende afvise dette Ønske som noget ganske irrationelt, noget, der overhovedet ikke har Forbindelse med nogen foreliggende praktisk Mulighed.

Men det ærede Medlem Hr. Elgaard mener altsaa ikke, at der for de almindelige Boligers Vedkommende er nogen Anledning til beskyttende Foranstaltninger i større eller mindre Grad lignende dem, det ærede Medlem og hans Parti har foreslaaet for Forretningslokaler. Jeg maa hertil sige, at ihvorvel ogsaa jeg kan se Forskellen paa Lejemaal for Boliger og for Forretningslokaler, saa er det ikke nogen principiel Forskel, men en Gradsforskel. Det kan ikke nægtes, at Tusinder af Mennesker, der sidder med Lejemaal i almindelige Beboelseslejligheder, for det første meget godt kan udnytte disse Beboelseslejligheder erhvervsmæssigt paa en saadan Maade, at en Beskyttelse af dem var fuldt saa paa-krævet som for de deciderede Erhvervslokaler, det ærede Medlem Hr. Elgaard tænker paa med sit Ændringsforslag. Men selv om en saadan Udnyttelse af Beboelseslejligheder ikke finder Sted, selv om de udtrykkelig kun anvendes til Beboelse, saa vil der dog altid opstaa saadanne Tvistigheder mellem Parterne i Lejeforholdet, at Lejeren som den svagere Part i det, den, der til enhver Tid kan berøves Lejemaal, er

stillet saaledes, at han enten lider personlige og økonomiske Tab, maaske ikke saa store og afgørende for hans Eksistens, som dem, en Mand kan lide, der taber Lej retten til et Forretningslokale, men dog af en saadan Art og saa uretmæssigt, at en Beskyttelse for ham lige saa vel er forsvarlig og forklarlig.

Denne Tankegang gaar det ærede Medlem Hr. Elgaard altsaa ikke ind paa, men holder sig til det Forslag, han og hans Parti har fremsat om Beskyttelse af Erhvervslokaler. Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen har gennemgaaet dette forud for mig, men jeg kommer alligevel til at gøre et Par Bemærkninger om det, fordi det i sin Form og sit Indhold er meget ejendommeligt.

Hvad angaar den Begrænsning af Lovens Omraade, der i det ærede Medlems Forslag foretages: at Loven kun skal gælde for København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner, maa jeg sige, at jeg ser ikke, hvordan man med nogen Ret kan forholde Forretningslokalelejere andre Steder i Landet en tilsvarende Ret. Det ærede Medlem Hr. Elgaard mener, at Forholdene ude i Landets mindre Byer er af en helt anden Art end i Hovedstaden, saaledes at man ikke dér har Brug for en Lovgivning af denne Art. Jeg synes dog, at den almindelige Fornuft maatte sige en, at ude i Landets mindre Byer, hvor det Forhold er mere almindeligt, at den forretningsdrivende selv ejer sin Ejendom og sin Butik, er Lejerne af Forretningslokaler langt vanskeligere stillet end Lejerne i en større By, idet Lejemarkedet er mere indskrænket, hvorfor Følgerne af Lejemaalets Opsigelse kan blive langt voldsommere og ganske ruinerende for den paa-gældende. Dette Forhold maa tages i Betragtning, og jeg forkaster derfor ganske det ærede Medlem Hr. Elgaards Motivering for at indskrænke Beskyttelsen til kun at gælde Hovedstadskommunerne.

I § 2 i det ærede Medlems Forslag siges det, at Forhøjelse af Lejen i et saadant Forretningslokalelejemaal kan ske, naar vægtige Grunde taler derfor. Det ærede Medlem siger ogsaa, at Lejen kan sættes ned, men medens det ærede Medlem opstiller visse Tilfælde, hvor Lejen kan forhøjes, glemmer han ganske at nævne tilsvarende Tilfælde, hvor Lejen kan sættes ned. Det var dog rimeligt, hvis man har den dobbeltsidige Hensigt at tilfredsstille begge Parter, at udstyre Forslaget med tilsvarende Bestemmelser om, hvornaar Lejenedsættelse kunde finde Sted.

I § 3 begrænses den Erstatning, der